

Lumemees märtsikuul.

Jsm oli juba wāga ilus ja soe ja linnud laulsiwad nōnda waljuste, et wōdis arwata: kewade on läes. Korraga tōusiwad taewas pilwed üles, tuul pubkus jääkülmaist ja lund sados nōnda palju maha, et sōid maa, katuksed ja puud walged oliwad. Nōnda palju lund ei sadanud mōnikord ka kess talwe ajal mitte. Poissiksed tuliwad majadest wālsa, jooksiwad lume sees ümberringi, loopisiwad üksteiss pehme lumepallidega ja ütlesiwad wiimaks: „Teeme nūud ka siis suur lumemees!“ Nemad wōtsiwad ka hāsti luure lumetüli, weeretaisiwad seda ümber ja see läks warsti nōnda jāmedaks, fui wāga jäme palgi ots. Selle seadsiwad püsti ja see oli mehe leba. Nūud tegiwad nad sellele lumest käed fülege, paniwad ilusa ümarguse lumest pea otsa, tegiwad süest kaks musta filmia pea siisse, filmade wahelse nina ja nina alla punast paberist suu, subu paniwad nemad temale weikse viibu, vihku seadisiwad jāmeda sepi ja pāha taniwad punase kubara. Nūud oli tema valmis, seisn nagu Tūrlane ja wahtis oma musta filmadega poissikese peale.

See oli ka wāga poissikese meeble järele ja nemad hüppasiwad tema ümber, töötsiwad teretades kubaraid, naerisiwad, laulsiwad ja nimetasiwad seda lumemeest talwe isaks, aga lumemees ei olnud mitte rōõmus. Tema waatas teise filmoga pāikese poole, les praegu pilwede alt wālja tuli ja märtsikuu lumemeest naeris.

Pāikese naeru ei saanud lumemees mitte. Udu, lumesadu, ja kūlm oliwad tema meeble pārast. Tema oli kūlma talwe sōber ja fui taewas pilwes oli ja inimesite ninad ja förvad ära kūlmesiwad, siis oli temal sōige parem ja tema oli sōige rōõmsam. Hafas aga pāikene soojaste paistma, siis oli temal, nagu hafkafas tema rahu ära kaduma ja fui tema musta rāästast ebf lōusest nāgi, les mārtlu andsiwad, et kewade juba teel on, siis sai tema meel nii pahasels, et tema nemad oma jāmeda lepiga oleks surnut.

lōõnud; aga lōuse ja must rāästas oliwad ettewaarisikud ja ei läinud lumemehe lähedale. Lōusene tōusis förgelé tema pea kohale sinise öhu sisse ja laulis nagu tema troostits sealt wāga ilusaste, aga must rāästas hūidis temale: „Mādks, rāäks! Tee, et sa siit minema soad!“

Ja lumemees waatas pahaselt pāikese peale. See aga ei katinud tema pahast nāgu mitte. Tema naeris teda ja ütles: „Nūud tuleb kewade lissede ja suoja pāikese paistega. Hāda sulle, lumemees!“

Lumemees hafas tödeste lartma, fest tema teadis, et lumemehed jāāwad sojatöppe, fui kewade tuleb. Tema ei julgenud nūud sugugi enam pāikese peale waadato, waid waatas waiksest enese ette maha, aga see ei aitanud sōik midagi. Tema nina sügeles ja temal hafas wāga kange sulq, nii et nina peast ära sulas, siis hafasiwad tema förwad sippitsema ja kuskusiwad tūfikaupa kūljest maha; peale selle tundis tema kangel peawalu ja tema pea sai pāewa poolt kūljest nii öhukesels, et lūbar wiltu pāha wajus, ja nūud saiwad tema käed ka nōnda rammetumaks, et tema enam keppi ei jacksonud käes hoida. Lumemees nuttis nūud oma hāda nōnda, et tema süest filmad maha kuskusiwad ja wiimaks hafas ka tema föbt walutama nōnda kangleste, et tema ei jacksonud walu pārast viipu suus hoida ja see kuskus maha übes punaste paberist huultega. Nūud oli lumemees veel fui lume sammas ja fui pāikse jälle tema peale waatas, sulas tema sōik ruttu weeks, mis alla lohu poole jooksis. Soetöbi oli lumemehe ära surmanud. Viagi unustati lumemees ka ära, fest kannikeste noppimise juures ja ööpiku rōõmulaulu kuuldes ei olnud mahli tema peale mōtelda.

